

Иларион и свети Никола на помощ. Най-сетне колата потеглила. По едно време ^{ер} преспиракът усетил, че кръвта замръзва в жилите му.

Точно пред колата заприккала една черна овца. ^{Севилия}

- Вампирът! - извика ужасена госпожа Тамара и се прекръсти.

- Пази Боже ^{вс} всекиго, че и нас... - прошепна госпожа Теодора.

Черната овца потичала малко, след това спряла. Биволите и те спрели като заковани. Щом спираха и те спирали. По едно време овцата внезапно изчезнала. Сякаш я духнало нещо. Севастът се върнал у дома си ни жив ни ~~мъртъв~~ ^{умрял}.

Калоян слушаше, чуеше орехи, ядеше от питата, взимаше си от варените присъди, тиквите с мляко, сушените сливи, от време на време се усмихваше и мисълта му отново бягаше към остров Корфу, гдето се беше събрала онази страшна, зловеща войска.

- Няма ли да поиграем на зарове? - попита внезапно деспот Слав, - събрал съвсем малко пари, та ме сърбят ръцете да ги изгубя...

- Само за игри мисли ^ш - го укори майка му, - Ти да не ^{сидмеш} ~~мислиш~~ да тръгнеш по Иванковия път? Видя как завърши живота си.

Внезапно навън се чу някаква глъчка. Иоан скочи и погледна от прозореца.

- Защо ли княз Белота, Сеслав и пресвитер Константин бързат толкова нагоре?

- Този Сеслав напоследък взе да не ми харесва - се обади деспот Слав. - Струва ми се, че твърде често посещава събранията на богомилите - и той хвърли крадешком поглед към царя.

- Какво от това? - отвърна Калоян и гласът му бе пълен с укор и недоволство. - Всеки е свободен да върва в това, което обича. Мислиш ли, че ако убия богомилските водачи и разтуря